
Alojz Gradnik: Svatba v Brdih

In Jezušček je spregovoril:
 «Urška, ali me imaš rada?»
 «Rada, rada! Zmeraj bi ostala pri tebi. Zunaj je mraz in sneg in burja, in v noge me zebe, poglej moje čeveljčke, kako so slabi!»
 «Urška, kje si pa dobila to lepo jabolko?»
 «Zate sem ga shranila, še jeseni sem ga spravila v skrinjico pri Jurju, kjer služim.»
 «Tam služiš? Ali ti je dobro?»
 «Oh, Jezušček, zmeraj sem lačna in hudo moram delati, poglej, moje žulje na rokah!»
 In pokazala je Jezuščku svoje dlani, in glej, krvave razpoke in žulji so bili nenadoma vsi zlati.
 Smehljaj se ji je Bogeč in tiho dejal:
 «Poglej se, Urška, kakšne čeveljčke imaš, pa praviš, da so slabi!»
 In Urška je videla, da ima srebrne čeveljčke, in njeno krilo se je zableščalo, kot da je iz samega žameta, in kjer je bilo strgano, so cvetele nepopisno lepe rože.
 In Jezušček je razprostrl ročice in jo je vzel v naročje, objel jo je in v gorkem in sladkem poljubu se je pastirica Urška združila z njim.

Palmino v rožah - Gatao Golan, le pišite, pišite!
Feb 16/2 924

Alojz Gradnik / Svatba v Brdih

Novičev vrsta; pokajo pištrole,
 harmonika hrešči in iz vseh rok
 frčé konfete pisane v otrok
 kopico, vračajočo se iz šole.

Na trde bede dneve s koncem štole
 za vse življenje jih je zvezal Bog
 na zdravje in bolezen in na jok
 in na veselje, vinjo¹, hišo, vole.

Ljubezen? Nima zanje dosti cene.
 Ljubezen — srca so kopneče pene,
 je rož v jeseni zopet prazen vrt.

Le brazde, ki jih skrb v srcà zareže,
 kar plodna prst in kamen hiše zveže,
 izbriše in razveže šele smrt.

---

¹ Vinja = vinograd.